

[Korsgaard.]

men jeg maa samtidig slaa fast, at naar vi har den, skyldes det efter Socialdemokratiets tidligere Bedømmelse af Forholdene dette, at vi har en Regering, der ikke har magtet den Opgave, den stod over for. Ingen kan jo være haardere Dommer over for Socialdemokratiet nu end netop den Fortid, som Socialdemokratiet har, hvor de i Tide og Utide sagde, at naar det ikke gik, var det Regeringens Skyld. Jeg kan daarligt tænke mig, at de i den nuværende Situation, hvor de selv er i Regeringen og det i Sandhed gaar elendigt, skulde mene, at det saa ikke ogsaa er Regeringens Skyld.

Jeg vil gerne sige, at for saa vidt har vi Krise, og for saa vidt er der Brug for Penge. Nu er det rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har gjort opmærksom paa, at Finanslovens beregnede Tal med Hensyn til, hvad Forbrugsafgifterne vil give, vil ligge en 15—20 Mill. Kr. under det, der virkelig vil komme ind. Jeg er heller ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Himmelstrup i, at Finansmandens Kunst ligger i, om jeg saa maa sige, at have i Fingrene, hvorledes en Udvikling, man er inde i, vil give sig Udslag i Tal, som har Interesse for ham. Der har det nu næsten altid været saadan, at de siddende Finansministre — maaske under Trykket af Finansministeriet — har vist en forbavsende ringe Evne til at have en Fantasi, der pegede i den rigtige Retning.

Jeg maa her gøre opmærksom paa, at det ærede Venstrepartis tidligere Finansminister i sin Tid desværre ikke viste bedre Evne, saa det er maaske en Sygdom, de forskellige Finansministre faar, naar de bliver Ministre. Jeg har sagt ved anden Lejlighed, at jeg synes, det virker saa underlig lidt forøgende med Hensyn til Folks Begavelse, at de bliver Ministre. Det er mit almindelige Indtryk af det Embede, og det kan maaske være en formildende Omstændighed for mig, at jeg ikke løber nogen Risiko i saa Henseende; man maa søge Lyspunkterne i enhver Situation.

Som sagt, deres Evne til at skønne rigtigt der brister paa en forunderlig Maade, det er givet. Nu er Finansministeren jo meget ny, hans Begavelse paa dette Omraade er heller ikke gaaet helt til endnu, vil jeg da antage; den var det i hvert Fald ikke, dengang Finansministeren holdt sin Tale i Forbindelse med Fremlæggelsen af Finansloven, hvor Finansministeren i høj Grad regnede med, at der vilde blive en hel Del Penge tilovers paa denne Konto,

for ellers kunde Budgettet slet ikke holde sammen, og det er ogsaa, saa vidt jeg kan bedømme det, helt rigtigt.

Jeg er saaledes ikke af den Mening, at Budgettet kan taale, at man giver Afkald paa nævneværdige Beløb inden for dette Kompleks, hvorom der tales. Jeg er endda af den Formening, at takket være det slette finansielle Styre, som vi har haft i en lang Aarrække, vil vi i Løbet af en Maaned eller to komme til at staa over for meget betydelige nye Skatter. Det er jo givet, at hvis man ikke faar Skatterne ad denne Vej, vil de andre Skatter, hvis der skal blive Balance i Tingene og vel sagtens oven i Købet et vist Overskud, kræve saa meget større Beløb paa anden Maade. Mit Parti kan altsaa af finansielle Grunde stemme for Lovforslaget — hvad der for saa vidt er ligegyldigt, jeg konstaterer det kun — og vil gøre det, fordi vi efter Omstændighederne mener, at det er bedre, end hvad man ellers kunde vente at faa.

Vi gør det naturligvis vel vidende, at vor Hjælp er overflødig. Vi lægger ogsaa deri, at naar man fra radikal-socialdemokratisk Side gennemfører disse Love, er det, fordi de nu mener, at det i hvert Fald i Situationen er rigtigt at gennemføre dem. Da det toldmæssigt og problemmæssigt er en Opfattelse, som vi Konservative har haft igennem en lang Aarrække, er der altsaa sket det, at Socialdemokrater og Radikale paa dette Punkt som paa saa mange andre er gaaet over paa den Linie, som vi fra konservativ Side længe har ment var den rigtige.

Partiet Venstres Ordfører skelnede jo nogenlunde stærkt imellem de Skatter, der havde rent finansiell Virkning, og dem, der tillige havde beskyttelsesmæssig Virkning. Vi ved alle, at Partiet Venstre og de Konservative paa dette Omraade ikke har været enige, og det er vi heller ikke i Øjeblikket. Vi viger ikke tilbage for at give en Beskyttelse, naar vi mener, at den er forstandig. I denne Situation mener vi, at den stort set er forstandig. Om der paa enkelte Omraader er kommet for meget med, vil man jo altid kunne tale om i Udvalget, ikke saaledes at forstaa, at jeg tror, man fra Regeringsblokkens Side vil tage Hensyn til, hvad Oppositionen mener, men der kan jo være et svagt Haab om, at man vil tage Hensyn til, hvad de paagældende Erhverv mener. Haabet beskæmmer jo ingen. Det Hensyn, der hidtil er taget, har jo ikke været stort, men vi er ganske klar over, at skal der virkelig naas en Imødekomm-